

ידיעות אשקלון

אנחנו גם באינטרנט

גיליון 1059 mynet.co.il ויישובי הסביבה ■ כ"ד בטבת תשע"א ■ המחיר 4.50 ש"ח ■ לקוראי "ידיעות אחרונות" 4.20 ש"ח

עלייתו ונפילתו של אורי אזריאל, המורה לבלט החשוד באונס 28

מופעים

מדריך הפנאי והבידור שלכם באינטרנט
74 | south.mynet.co.il

גם עשר שנים על הציר
תל אביב-ניו יורק לא הצליחו
לגרזם לשי עמית להיפרד
מהזהות האשקלונית שלו ■ כעת
הוא חובק ספר חדש, "ברמן",
שמסכם את עלילותיו רוויות
ההורמונים כמוזג ■ עמ' 54

סקס והעיר הגדולה

סילבסטר
עשו זאת
בעצמכם
68-71

ליהיא לפיד
מנענעת | 78

84 הכדור לא עגול
קבוצת הרוגבי של אשקלון
קורעת את הליגה

40 ללא רחמים
קנס וצו סגירה על תנאי
ל"סיטונאות רחמים"

48 הקרב על השלולית
בחברה להגנת הטבע מתגייסים
למען שלולית החורף האשקלונית

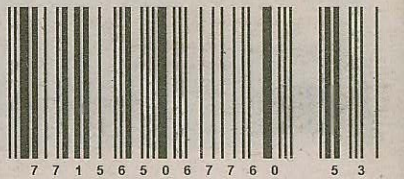
בועז מכוני רכב ושת קומפיוקאר אשקלון 08-6723043

בועז בדיקות רכב לקנייה מכון לכיוון פרונט ממוחשב

40 שנות ניסיון המכון מורשה מטעם משרד התחבורה

✓ לכל סוגי הרכב ✓ תקנה 309 בדיקת רכב לאחר תאונה

סל אינול ואיכו לא מפשלים

9 771565067760 53

ברמניות בתל אביב זה קטע. הן לא מה שאתה מדמיין. הן הרבה פחות ברדקיסטיות ממה שמקובל לחשוב, ולא ממש בקטע של סמים ואלכוהול. נכון, הן קשוחות ולא פראיריות, אבל תתפלא לגלות שהברמניות הוותיקות והאיכותיות הן הרבה פעמים נשים שהיית מתחתן איתן.

אי אפשר לחשוך ששי עמית, ברמן ותיק עם רזומה בינלאומי וסופר צעיר בתחילת דרכו, לא יודע על מה הוא מדבר. מי שנולד באשקלון לאחת המשפחות הוותיקות והידועות בעיר מסתכל על העולם דרך הפריזמה של הצ'ייסר ומגיל 17 הוא משקשק קוקטיילים למחייטו. הוא החל את הקריירה המקצועית שלו מאחורי הבר ביד מרדכי, מוג בכמה וכמה ברים נחשבים בתל אביב, המבטא האמריקאי הרק שלו מסתיר כמה שנים של עבודה מאחורי ברים ניו יורקיים והמראה המצודר שלו מבהיר שבלא מעט בקרים בחייו הוא התעורר לצד עוד לקוחה מרוצה. כאיש מקצוע בתחומו, הוא מוזמן תדיר לייצג בהקמה של ברים מקומיים, ולא פחות חשוב, באחרונה השיק את ספרו השני שנקרא, כמה מפתיע, "ברמן". זה רומן שגיבורו, אריק, הוא ברמן צעיר שעובר מסע התגברות גרוש במוטיבים מהי הלילה של תל אביב ומעולמם של הברמנים באשר הם.

לוקיישן זה דבר חשוב בראיון, אז למען האותנטיות הצעתי לו להיפגש לדרינק בבר שקט שהמוזיקה בו לא תחבל בטייפ שלי. "אין בעיה", הוא נענה לאתגר דרך הטלפון. "אני אסדר שיפתי חו לנו מקום בשבילנו בשעות הצהריים". יומיים לאחר מכן שנינו מחזיקים כוסית גלנפדיך חצי מלאה בארבע אחר הצהריים ב"אוטו 76" באבן גבירול, מקום עסוק למדי ביומים, הרבה לפני שעת הפתיחה הקבועה שלו.

התחלות קשות

שי עמית (30) נולד באשקלון, נכד לסעדיה ורחל ג'ראפי, מוותיקי העיר ומקימיה, ועושה רושם שגם שנים ארוכות מאחורי ברים תל אביביים לא ישכיחו ממנו את המורשת הזו. "סבא שלי, סעדיה, ברח מתימן לאתיופיה בגיל 13, ושם נשא לאישה את סבתא שלי, רחל. בשנות ה-50 הם עלו לארץ והתיישבו באשקלון", הוא מעיד על עצמו בגאווה לא מוסתרת. "סבתא שלי היתה ככל הנראה האתיופית הראשונה בארץ. דודי, יוסף ג'ראפי, היה החלל הראשון במלחמה מאשקלון, ואין אשקלוני ותיק שלא מכיר את הסיפור הזה. סבא שלי היה מהרמויות המרכזיות ביותר שידעה העיר. דמות מאוד מוכרת וסוג של פטרון. היו לו 11 ילדים ועוד אימץ לחיקו 16 נוספים, ארבעה מהם מגיל ינקות וכל השאר לתקופות קצרות כמשפחות אומנות".

לישראל הוא חזר לפני כמה חודשים מג' לות בת שנתיים בניו יורק כדי לסיים את כתיבת ספרו. הוא שוכר עכשיו דירה בתל אביב, אבל לדבריו באשקלון נמצא הלב שלו ושם גם מתגוררים ההורים. "מי אני ומי פליני, אבל גם פליני חזר לסיציליה בשביל ליצור ושם הוא כתב את הדברים הכי גדולים שלו", הוא אומר.

הוא בן בכור למשפחה בת ארבעה אחים, לאבא שעבר רוב חייו בתיאטרון לנוער במצוקה ולאמא שהיתה מורה בכיתה טיפולית. "אני עצמי גדלתי והתחנכתי בין בית סבי וסבתי בשיכונם לבית הוריי באפריר ולמרתני בתיכון הנרי רונסון. גדלתי לצד אנשים עם הרבה רוח אבל עם מעט כסף", הוא מספר. כמו כל נער אשקלוני גם הוא החזיק גלשן גלים מתחת לבית השחי, אבל בניגוד לרוב חבריו הוא התחיל לעבוד בגיל מאוד צעיר. חיי הלילה קראו לו. בגיל 16 וחצי הוא כבר תפקד כפיקולו מדופלם במסיבות ובגיל 17 כבר התחיל לברמן בפאב של קיבוץ יד מרדכי הסמוך. בדיוק באותה תקופה הוא קיבל את המהלומה הראשונה שלו בחיים, ברמות מחלה מסתורית: "חשבו שיש

חופשי על הבר

אחרי עשור רועש כברמן מוביל בסצנה התל אביבית ושנתיים של עבודה סזיפית בניו יורק, החליט הסופר האשקלוני שי עמית להוציא את חוויותיו בכריכה רכה ★ בתפריט: סקס, סקס וסקס

זיו רניב // צילום: ריאן

שי עמית "אני לא
אוהב לראות ברמנים
של שקל וחצי"

שי עמית "ברור לי שכנראה עברתי חוויות ש-90 אחוז מהגברים לא חוו" (משמאל: עטיפת הספר "ברמן")

חופשי על הבר

וגם ניסה קצת את מזלו בנרדל'ן.

כבוד מקצועי

ובחזרה להווה. תוך כדי מבטים חטופים לעבר עמדת הבר הנטושה וליטוף טבעת החותם המוזהבת שבידו, נזכר עמית בתקופה אחרת, תקופה בה ברמן היה סמל סטטוס ולפייסבוק עוד קראו "אתר חבר'ה". זה היה לפני שנחתו עלינו יח"צנים מהשמים ולקחו פיקוד על השעות הקטנות. עמית היה נסיך מקומי של תחילת שנות ה-2000. "כשאני התחלתי לעבוד כברמן, יח"צנים היו משהו זניח שלא התייחסת אליו", הוא מסביר. "היית בא לשבת במ' קום מסוים בגלל הברמן. אנחנו באנו לתת שירות ולא עניין אותנו אם לא עשינו 120 שקל לשעה. היום כל ילד בן 25 פותח לך בר ותוך שלושה חודשי שים נכנס לקשיים או הוא מוכר את נשמתו כדי להחזיר את הכסף שהוא שם".

ואיך זה משפיע עליך?

"נכנסנו לפה ושתינו וויסקי. אם היינו נפגשים לפני עשור אז היינו שותים גולדסטאר. זה אומר שהל' קוח התפתח והוא יודע מה הוא רוצה כשהוא בא לשתות את הדריןק שלו. הבעיה היא שאת רוב הברמנים כאן לא מעניין לתת שירות כמו שצ'ריך. אני אתן לך דוגמה. היום יש את מה שנקרא תרבות הפינוק - אתה בא לבר ומפנקים אותך במשקאות. לקוח מתרגל לזה, להנופה הזו. בת' קופה המוקדמת שלי פה לא היה דבר כזה, הנופה. אם הייתי רוצה לפנק אותך זה כי בא לי, כי באת לי טוב, או כי זה התאים. היום, כבר כשהלקוח נכנס הוא מיד מתחיל 'מה, אתה לא מוציא לי צ'ייסר?'".

מוגנים לי ככה. תן להם לפנק אותי. "לטווח הקצר זה טוב. לטווח הארוך זה רע, בעיי' קר אם אתה מחפש משהו איכותי וטוב. אפשר לספור על יד אחת את הברים האיכותיים בעיר. היום הכל בנוי על זיוף. אתה הולך היום לבר ואתה רואה שב' רמנים כבר לא מתאמצים. הם מסתכלים מתי ההוא נכנס למשמרת ומתי לדרת, והוא מוויף לך בדריןק. לקוחות שיודעים לשתות מתבאסים מזה".

התמלאת אנרגיה פתאום.

"כן, כי אתה יודע, חייתי את החיים האלו ואתה רואה הרבה דברים שהיו ונעלמו. אני לא אוהב לרואת ברמנים של שקל וחצי ואני גם לא אוהב לשמוע את המילה סלקציה. מי שלא מבין בעולם הלילה שלא יבלבל את המוח, כי הוא לא יודע מה זה אנשים שיכורים ומסטולים וחרמנים".

מאות בחורות, 274 עמודים

לא בכדי הוא הקדיש את ספרו "ברמן" (הוצאת שבלול) למקצוע שהפך לחלק ממנו. 274 עמודיו מביאים את נקודת מבטו של ברמן ותיק על חי האל' כוהול וההוללות, המרדף אחרי מין מודמן והחיפוש אחר אהבה אמיתית. עמית, דרך אריק גיבור ספרו, משתף את הקוראים ברגעי השפל של ברמן, תיאורי הסקס הרבים בספר מצליחים לחמוק מנפילה לקלי' שאות. הם מלאי חיים, אמיתיים, מזניקים את היצה. "ברור לי שכנראה עברתי חוויות ש-90 אחוז מה' גברים לא חוו", הוא מצהיח. "יש משהו שהופך את החיים של הברמן ליותר קלים. גם הכחורה שנאה לבר ומתחילה עם הברמן, זו הרמות שהיא מפשטת. היא לא רוצה את הבן אדם שמעבר. היא רוצה את הב' חור שנתן לה שירות בלילה, את זה שמוזג לה את המ' שקה. אבל כשהיא מתעוררת איתו בבוקר היא מגלה שאולי יש לו סיבוב, אולי הוא עצבני ופתאום יורד לו קצת הקסם. והוא, לעומת זאת, כבר בפאזה אחרת, כי בערב למחרת יש לו עוד בחורה ועוד בחורה. אני חושב שברמן ממוצע בתל אביב מגיע למאות נשים במהלך חייו. אבל אגו זה כמו בלון. ומה סופו של כל בלון? היו ערבים כבר ש-30 בחורות יושבות עליו ואתה יודע שעם כל אחת מהן היה לך משהו פעם. על פניו אתה מרגיש 'וואו, איזה תותח אני', אבל לא יקום אף ברמן בתל אביב שיויין כל כך הרבה ויגיד שזה עשה לו טוב. גם בתוך הבר אנחנו לא חיות".

הגיבור בספר שלך מניע לנקודת שפל עם עצמו. גם אתה הגעת אליה?

"אני זוכר סיטואציה, זה גם קטע שמופיע בספר, שהגעתי לבית של שוטרט שפגשתי כבר ורק רצ'י' תי להתחבק איתה. אמרתי את זה לבחורה והיא נע' לכה והתעצבנה עליי. אתה יודע, 'אתה לא נמשך אליי'. הכל היה ריק. רציתי רק חיבוק".

הסיטואציה הזו גרמה לו לתהות, לחשוב. בהמשך היא תהיה עוד אחר ממשבי הרוח הרבים וצלצולי ההש' כמה שיגרמו לו לעצור הכל, לחפש חום ולכתוב. שמונה חודשים הוא עבר על הספר שלו בניו יורק. הש' כים קום והתייחס לכך כמו לכל עבר דה. כשהמוזג שתקה הוא לקח דייל' גית וקפץ. לפעמים 1,500 פעמים ברצף. חימם את הדם הקפוא מהחורף של החוף המזרחי, חימם את אצבעותיו על המקלדת. בסוף ארוז את הפציו ובא לארץ לעשות ליצירתו פינאלה. אולי הוא גם חשב על פליני.

אני מבין שאתה כבר לא אבור. אבל מה אתה, ברמן או סופר?

"סופר. כתיבה היא מהותי'י. בר' זה האהבה שלי".

אמא שלך קראה את הספר?

"אמא שלי מחזיקה בארנק את השיר הראשון שכתבתי בגיל ארבע. את הספר חששתי להראות לה בהתחלה. בכל זאת, סמים, בדרקים, לילה ומין. ואמא שלי היא אדם מאוד שמרן. היא סיימה לק' דוא והיא מדברת ככה עם רי'ש' כמו של שוש עטרי והיא אמרה לי: 'אני לא רוצה לדבר. עכשיו אני מבינה למה אתה לא רגוע בראש'".

הוא שוכר עכשיו דירה בתל אביב, אבל לדבריו באשקלון נמצא הלב שלו ושם גם מתגוררים ההורים: "קי אני ומי פליני, אבל גם פליני חזר לסיציליה בשביל ליצור ושם הוא כתב את הדברים הכי גדולים שלו"

הנשמה האשקלונית שלי

חזרתי מניו יורק לכמה זמן בארץ. תקופה ארוכה של כתיבה. היישר לארוחת שישי אחרי כמה שבועות החלטתי שאני צריך להסתפר. אבא אמר לי שאם אני אהיה כאן בבוקר, אוכל להסתפר באותו מקום של פעם. "מה העניינים מותק?", אמר לי כשיהיה אותי אחרי מספר שניות. אולי הוא לא רצה להתבלבל ביני ובין אחי אז הוא פשוט קרא בשם המשפחה שלי.

"ניסים מה שלומך?", שאלתי. "אתה פנוי?", הוספתי למרות שיכולתי להבחין מכך שהוא קורא עיתון, ועוד שנייה עומד להירדם, כי אין אף אחד שבה להסתפר בקרוב. המספרה הישנה בפאתי המדרחוב הישן. חדרון קטן

בתוך מסדרון עתיק. כבר בדרך לשם הרגשתי שמישהי עוקבת אחריי. נכנסתי הספקתי להבחין בעיתוני נשים מלפני חמש שנים, בשאריות קפה שחור בכוס זכוכית ישנה, במכונת גילוח מלפני עשור, בכיור מאולתר, בדוגמאות של תספורות מודרניות מסוף שנות השמונים ועוד כל מיני פריטים זרוקים על השולחן הנמוך. הנחתתי את הממתחות של האוטו ואת מכשיר הטלפון של הדור השלישי הסופר משוכלל שלי, והבטתי בו עוד קצת. הוא התבגר, חשבתי לעצמי כשהמשכתי לבהות בו. מגיל שש הוא מספר אותי. כבר שנים שלא הייתי כאן.

ברדיו נשמעו ויכוחים בין שני שדרנים על בכיר אחד במשק שצריך להישפט או לא. מדי פעם עוד יכולתי להבחין במקבצי שירים המספרים על המולדת. לפעמים במקצב רוסקי, לפעמים בלחן תימני, אך תמיד בעברית נקייה. "שב", אמר לי ומיד עטף אותי בסדין ניילון שחור.

הוא סיפר קצת על החיים שלו. ומה שלום הילדים שלו. הוא סיפר מעט על פרשת השבוע. הוא אפילו הסביר לי למה מקום קבורתו של משה לא ידוע. בין לבין הבן שלו התקשר והוא הספיק לענות במהירות ולהצמיד את הטלפון לאוזן שלו בעזרת

הכתף הימנית ועדיין המשיך לספר אותי. הוא יודע מה הוא עושה, חשבתי לעצמי. תוך כדי שהוא מדבר ומספר, אני מבטי בעצמי בראי, מבטי בו מדבר אל תוך השפופרת ועדיין מדייק בחיטוכים. בוהה בחלל שסביבי, נזכר ברגעים מהעבר, והנה שוב אותה תחושה התעוררה בי... שוב אני מרגיש שמישהי עוקבת אחריי.

פתאום היא צצה לי, ממש מאחורי. מחייכת אליי. מסבירה שהיא עדיין כאן. הנשמה האשקלונית שלי.

★ טור אישי מתוך "האתר הרשמי של שי עמית" www.shaiamit.com